

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλευθερὸν ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειο

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 18 Σεπτεμβρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 42

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΠΙΠΗ

Ὁ στρατιώνας ξύπνησε μὲ χαρὲς καὶ τραγούδια, ὅπως γίνεταν ἄλλω-
τε κάθε πρωτὶ σὲ τοῦτες τὶς μακαρι-
σμένες διακοπές. Γιατὶ ἦταν ἕνας
πραγματικὸς στρατιώνας ἐγκαταστη-
μένος στὸ φιλόξενο ἐξοχικὸ σπίτι, ὅ-
που ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τέσσερα ἀγόρια
τῆς οἰκογένειας, περνοῦσαν τὸ καλο-
καίρι τοὺς καὶ δυὸ ξαδέρφια κι' ἕνας
μικρὸς φίλος τῶν παιδιῶν.

Τὸ ἄθροισμα λοιπὸν ἦταν ἑπτὰ ἀ-
γόρια, καὶ εἶναι κάπως δύσκολο νὰ
ζητήσῃ κανεὶς ἀπὸ ἑπτὰ ἀγόρια νὰ
καθίσουν φρόνιμα. Ὁ παπποὺς ὅμως
καὶ ἡ γιαγιά ἦταν γέροι, ἤθελαν τὴν
ἡσυχίαν τοὺς, καὶ τὸ καλοκαίρι, μ' ὅ-
λο πὺ τὸὺς ἔφερνε μεγάλες χαρὲς,
τοὺς ἔφερνε καὶ μεγάλους κόπους.

Γιὰ καλὴ τοὺς τύχη, στίς δύσκολ-
ες αὐτὲς περιστάσεις εἶχαν καὶ τὴ
θεία Λί.

Ἡ θεία Λί, παρὰ τὸ κινεζικὸ ὄνο-
μά της (ποὺ ἄλλωστε δὲν ἦταν τὸ
δικό της ἀλλὰ τὸ χαϊδευτικὸ πὺ τῆς
εἶχαν δώσει τ' ἀνίψια της) ἦταν μιὰ
θεία ἡλικιωμένη, ἀνύπαντρη, πολὺ
εὐθυμὴ καὶ πολὺ ἀξία.

Ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὰ παιδιά
μὰ ἦταν δίκαιη, καὶ γι' αὐτὸ μοίραζε
ἐξ ἴσου ἀφθονες τὶς ἀμοιβὲς ὅσο καὶ
τὶς τιμωρίες.

Ἦταν πὺ αὐστηρὴ ἀπὸ τὴ γιαγιά
κι' ἔτσι τὰ παιδιά τὴν φοβόνταν λι-
γάκι. Ὡστόσο τὰ χάριδεε καὶ φρόν-
τιζε περισσότερο ἀ-
πὸ ἐκείνη νὰ τὰ δια-
σκεδάξῃ, κι' ἐπειδὴ
δὲν θύμωνε ποτέ, κα-
τῶρθωνε συχνὰ νὰ
ὑποτάσῃ πολλοὺς
ἀνυπότακτους.

Ἦξεραν ὅμως πὺς
ὅταν ἔλεγε μιὰ φ-
ρὰ ὅχι, ἦταν ὅχι καὶ
κανένας δὲν θὰ μπο-
ροῦσε νὰ τὴν κάνῃ

νὰ ὑποχωρήσῃ. Κι' ὁ Ἅγιος Στυλια-
νὸς ὁ ἴδιος ἀν κατέβαινε, αὐτὸς αὐτὸς
δὲν θὰ κατάφερνε τίποτε, ἔλεγαν τὰ
παιδιά.

Ὁ Ἅγιος Στυλιανὸς, ὁ καλὸς προ-
στάτης τῶν παιδιῶν, ἦταν ἕνας ἅγιος
ποὺ ἡ καλὴ γεροντοκόρη τὸν σεβό-
ταν καὶ τὸν τιμοῦσε πολὺ. Προσευ-
χόταν σ' αὐτὸν μὲ θερμὴ, καὶ ἔλεγε
πὺς ὁ μεγάλος ἅγιος τῆς ἑ-
κανε πάντοτε, ὅτι τὸν παρα-
καλοῦσε.

Τὸ εἰκόνισμά του βρισκό-
ταν μαζί μὲ τ' ἄλλα εἰκόνι-
σματα σ' ἕνα ἰδιαίτερο δω-
ματάκι τοῦ σπιτιοῦ, πάντο-
τε στολισμένο μὲ λουλούδια
καὶ μὲ τὸ καντηλάκι του πάν-
τοτε ἀναμμένο.

Κάθε βράδυ, τὰ παιδιά
μαζεῦνταν στὸ δωμα-
τάκι ἐκεῖνο καὶ ἔκαναν
τὴν προσευχή τοὺς, καὶ
ἡ θεία Λί ὁπαγόρευε στὰ
παιδιά τὴν ἴδια πάντα

φράση πὺ ἐπρεπε νὰ τὴν ἐπαναλά-
βουν : « Ἄγιε Στυλιανέ, φώτισέ μας
γιὰ νὰ εἴμαστε λιγώτερο διαβολάκια ».

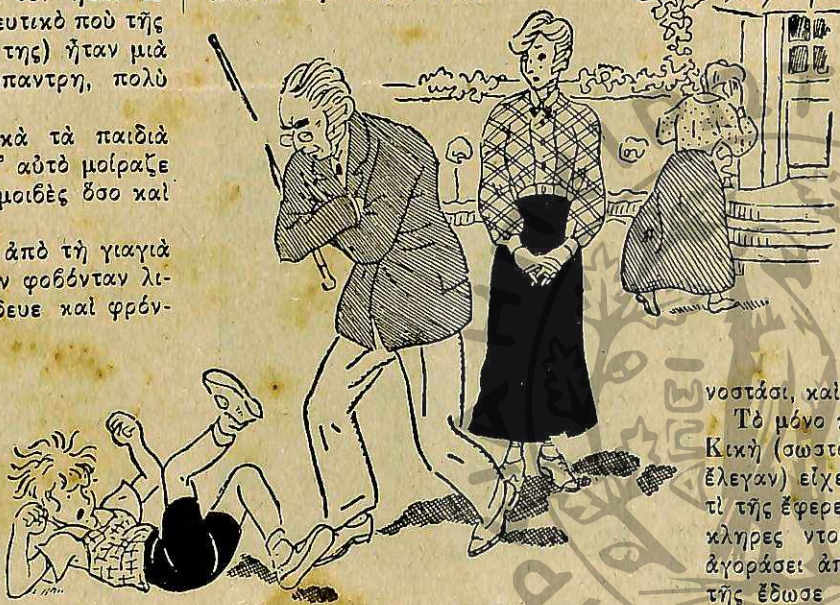
Αὐτὸ τὸ « μᾶς » ἀφοροῦσε βέβαια
ἀποκλειστικὰ τὰ παιδιά. Μὰ ἡ θεία
Λί τὸ ἔλεγε μὲ τόση θερμὴ καὶ δύνα-
μη ὥστε ἀκούγοντάς τὴν θὰ πίστευε
κανεὶς πὺς ἔβαζε μέσα στὰ παιδιά
καὶ τὸν ἑαυτὸ της.

Ὑστερα ἀπὸ τὴν
προσευχή, τὰ παι-
διὰ ἔκαναν τὸ σταυ-
ρό τοὺς καὶ τέλος
ἔφθανε ἡ μεγάλη
στιγμὴ : ὁ φρονιμώ-
τερος τῆς παρέας
εἶχε τὸ δικαίωμα,
γι' ἀνταμοιβή του,
νὰ σβύσῃ τὰ κερά-
κια. Γιατὶ τὰ παιδιά
ἀναβαν ἀπὸ ἕνα κε-
ράκι μπροστὰ στὰ
εἰκονίσματα, κι' ἀ-
πὸ δύο μάλιστα ἀν
ἤθελαν. Ἦταν ὁ-
πέροχο, σωστὴ φω-
ταψία.

Ποτὲ δὲν πήγαι-
ναν κάτω στὴ χώρα
δίχως ν' ἀγοράσουν
ὀλόκληρη προμή-
θεια, ἀπὸ τὰ καλύ-
τερα πὺ μποροῦ-
σαν νὰ βροῦν, καὶ ὅ-
ποιος ἤθελε νὰ κά-
νῃ εὐχαρίστηση στὴ
θεία Λί, τῆς ἔφερνε
κεριά γιὰ τὸ εἰκο-
νοστάσι, καὶ μικρὰ καὶ μεγάλα.

Τὸ μόνο κορίτσι τῆς παρέας, ἡ
Κική (ὁ σωστὸ ἀγοροκόριτσο, ὅπως
ἔλεγαν) εἶχε μείνει ὀνομαστή, γι-
ατὶ τῆς ἔφερε μιὰ μέρα τρεῖς ὀλό-
κληρες ντουζίνες, πὺ τῆς εἶχε
ἀγοράσει ἀπὸ τὸ χαρτίλικι πὺ
τῆς ἔδωσε ὁ παπποὺς.

Ἡ Κική αὐτή, πὺ εἶχε κλεί-
σει κιόλας τὰ δεκατέσσερα, ἦταν ἡ



« Ὁ Πίπης οὐρλιαξε, χτυπήθηκε, κυλίσθηκε χάμου... »

μεγαλύτερη απ' όλα τα παιδιά. "Υστερα έρχονται με τη σειρά ο "Αλέκος, ο Γιάννης, ο Πέτρος, ο Κώστας, ο "Ανδρέας, ο Δάμης και τέλος ο Πίπης, ο μικρότερος μ' όλη κι' όλη γλώσσα ξακουστός, που μ' όλη τη νεαρή του ηλικία έδειχνε πως είχε μέλλον. . .

Αυτό σήμαινε, βεβαίως η θεία Λί, πως σε λίγα χρόνια θα γινόταν ίδιος με τους άλλους, αν όχι και χειρότερος.

Για την ώρα μόνο τα κοντά του ποδαράκια, καθώς και το μικροσκοπικό του άναστημα και η τρυφερή του ηλικία (δεν είχε ακόμη κλείσει τα έξη) τον έκαναν να μένει πίσω από τους άλλους, και αυτό έφερνε σε απόγνωση την θαρραλέα και τολμηρή καρδιά του.

— Είμαι κι' εγώ άντρας σαν τους άλλους, έλεγε και τέτνωνε το κορμάκι του όσο μπορούσε.

Και άξιωνε να του φέρουνται ίσα με τους άλλους, ακόμη κι' όταν έπρόκειτο για τιμωρία. Κι' όποτε τύχαινε να άμφισβάλουν για τις έκανότητές του, τον έπιαναν κάτι θυμοί που ήταν φοβερό να τον βλέπουν κανείς.

Τότε η θεία Λί τον τραβούσε σέρνοντας ως το εικόνισμα του "Αγίου Στυλιανού και τον άνάγκαζε να ζητήσει συγχώρηση. Αυτό δεν γινόταν βέβαια και με το πρώτο, μ' η καλή θεία πάντοτε στο τέλος πετούσανε τη μετάνοια του άμαρτωλού, με τη βοήθεια του προστάτη τους "Αγίου.

— Γιατί, έλεγε με βεβαιότητα, τι το ζήτηση κανείς με θέρμη πάντοτε το κάνει!

Και τ'άλεγε αυτά με τόση πίστη, που έπηρεάζε τα παιδιά και τα έκανε να έχουν απόλυτη έμπιστοσύνη στον "Αγιο Στυλιανό.

Και να τώρα, έφτασε η ημέρα του άξιωμανημόνευτου έπεισοδίου, η της καταστροφής, όπως την ώνόμασαν άργότερα.

Στην αρχή όμως ήταν το πιο χαρμόσυνο περιστατικό για τα παιδιά. Από την παραμονή δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά μονάχα γι' αυτό να μιλούν.

Έπρόκειτο να κάνουν ένα δολοκλήρο ταξίδι, μάλιστα ταξίδι, γιατί η λέξη έκδρομη είναι πολύ φτωχή για να χαρακτηρίσει μια διαδρομή τόσο μεγάλη.

Τα παιδιά θα πήγαιναν από το πρώτο με το ποδήλατο, αν άγαπάτε, στο μακρινό κτήμα ενός συγγενούς τους. Εκεί θα τους είχαν έτοιμάσει ένα σωστό συμπόσιο, θα χόρευαν, θα διασκεδάζαν όλη την ημέρα, και δεν θα γύριζαν παρά άργά το βράδυ με το φεγγαράκι.

Θα σχημάτιζαν σωστό λόχο ποδηλατιστών υπό την άρχηγία μιας νέας κοπέλλας, φίλης τους, που κι' αυτή ήταν καλεσμένη στο κτήμα.

Όστόσο, έπειδη ο δρόμος ήταν πολύς, ο παππούς και η γιαγιά δυσκολεύτηκαν κάπως στην αρχή να δώσουν την άδεια, γιατί φοβόνταν μήπως τα παιδιά κουραστούν ή μήπως τους συμβή τίποτε στο δρόμο.

Στο τέλος υποχώρησαν, μ' όποτε για ιδέα βέβαια ν' αφήσουν τον Πίπη να πάει μαζί με τους άλλους, και αν δεν του είπαν την φοβερή αυτήν απόφαση, είναι γιατί έκριναν φρονιμότερο να την κρατήσουν μυστική.

Μ' η Πίπης, κι' αυτός ούτε για ιδέα φαντάστηκε ποτέ πως μπορούσαν να του στερήσουν την έκδρομή.

Μπορούσαν να διασκεδάζουν χωρίς αυτόν; Πήγαινε πολύ ώρα το ποδήλατο και στις άνηφορές θα πιανόταν από το ποδήλατο κανενός μεγάλου.

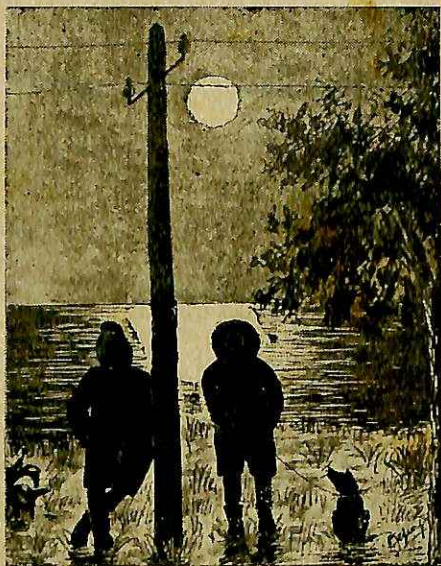
Κι' αποκοιμήθηκε πλάθοντας χρυσά όνειρα για την έπομένη.

Οι άλλοι γελοούσαν κάτω από τα σεντόνια τους, ώ χωρίς καμία βέβαια, μ' τέλος πάντων γελοούσαν καθώς συλλογίζονταν το θυμό του Βενιαμίν τους όταν θα δέλεπε πως του την είχαν παίξει. Κι' έλεγαν μέσα τους:

— "Η κακομοίρα η θεία Λί, τί έχει να τραβήξει!

Γιατί πραγματικά στη θεία Λί έπάνω έπεφταν πάντα όλες οι δυσκολίες και όλες οι άναποδιές.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ



— Φαντάσου τι θα γινόμαστε αν έφευγε το φεγγάρι στη γη!
— Ναι, αλλά φαντάσου αν η γη έφευγε από φεγγάρι! Α. Χειμαριές

"Όταν η γιαγιά, η καίμενη η γιαγιά ή τόσο τρυφερή είχε πει άπελπισμένη:

— Αυτός ο μικρός πολύ θα λυπηθώ—ή θεία Λί της είχε άπαντήσει: — Θα λυπηθώ; Όχι-δ'ά, θα γίνω έξω φρενών από το θυμό του.

Κι' ύστερα, μ' απόλυτη έμπιστοσύνη στον εαυτό της είχε προσθέσει:

— Μ' εγώ θα τον ήμερώσω, μείνετε ήσυχοι.

"Η θεία Λί τα κανόνισε όλα. Το πρώτο τα παιδιά πήραν ένα έλαφρό μ' δυναμωτικό πρόγευμα. Δεν έπρεπε βλέπετε να βαρύνουν το στομάχι τους. Οι άθληται πρέπει να είναι λιγότεροι για να μπορούν να επιτύχουν τις επιδόσεις τους.

(Ακολουθεί)

André Beyssère ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ

Το άνέκδοτο που θα σας διηγηθώ μαρτυρεί πως υπάρχουν και λέξεις, που ο λαός τις θεωρεί μεγάλη πολυτέλεια, αν και δεν κοστίζουν τίποτα.

Σε μια φτωχογειτονιά έξπεςε μια οικογένεια που άλλη φορά ήταν εύπορη. Οι καινούργιοι της γείτονες δεν τη πολυχώνευαν γιατί, απ' τα καλά της χρόνια, η ξεπεσμένη οικογένεια διατηρούσε μερικές συνήθειες που τις έβρισκαν άταίριαστες με την τωρινή της κατάσταση. Μια μέρα, μια γριά γειτόνισσα, ακούγοντας ένα παιδί από την οικογένεια εκείνη να φωνάζει: «Μητέρα! μητέρα!» και τη μικρή άδερφή του να του άπαντά: «ή μητέρα δεν είν' έδω», είπε σιγά σε μιάν άλλη:

— Ξαφνικό να τους έρθη! δεν έχουν παπούτσι να βάλουν, δεν έχουν φωμί να φάνε, και τη μάνα τους τη λένε μητέρα!

Κι' ή άλλη άποχρίθηκε:

— Πάλι καλά που δεν τη λένε και μαμμά! . .

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΓΙΑΓΙΑ ΚΙ' Ο ΕΓΓΟΝΟΣ

— Έχεις χαρακιές βαθείες
Και τ'ά μάγουλα σαμμένα.
Τ' είναι τούτες οι σπαθιές
Δεν το μαρτυράς σε μένα;

Έξω, άχ, ναί! καλέ γιαγιά: . .
Κάθε άπάτη, κάθε ψέμμα,
Κάθε πίκρα—χαρακιά
Και μαχαίρι δίχως αίμα.

Μ' όσα χάρδια τρυφερά
Τέτοια χαρακιά δεν κλείνει.
"Αν μπορούσες, τί χαρά!
Κοιττάει θάχες γίνει,

Να σε καμαρώσω έμπρός μου
Σ'άν Πεντάμορφη του κόσμου.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΞ

(Η άναδημοσίευση άπαγορεύεται)

ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Άγαπητοί μου,

Τα χελιδόνια άρχισαν νάνη-συχούν. Ο άέρας έδρόσιζε, τα σύννεφα σκεπάζουν τον ήλιο συχνά, κάποτε πέφτει και βροχή. Τελείωσε πιά το καλοκαίρι. Και τα χελιδόνια που τόσο το άγαπούν, έτοιμάζονται να φύγουν για να το βρουν άλλο. Αυτό το καλό έχουν εκείνοι που ταξιδεύουν, ή άνθρωποι είναι ή πουλιά. "Όλη η γη είναι δική τους. Κι' έπειδη ούτε το καλοκαίρι βασιλεύει τον ίδιο καιρό σ' όλη τη γη, ούτε ο χειμώνας, μπορούν ν' άφίνουν ένα μέρος όπου ή καλή έποχή τελείωσε και να πηγαίνουν σ'έν' άλλο όπου άρχίζει. Καμιά φορά φεύγουν γυρεύοντας και τον ήπιο χειμώνα ή την άνοιξη, τη γλυκειά θερμοκρασία που κάνει τη ζωή τους εύχρηστη, όσο θα την έκανε δυσάρεστη ή άνυπόφορη ζέση ή το άνυπόφορο κρύο που θα είχαν, αν έμεναν πάντα στο ίδιο μέρος. Από τους ανθρώπους λίγοι βέβαια έχουν αυτό το πρόνομο. Είναι οι πολύ πλούσιοι που, άνεργοι συνήθως, μπορούν να ταξιδεύουν και να ζουν όπου θέλουν. Άλλά τα πουλιά το έχουν σχεδόν όλα. Είναι «άποδημητικά». Μόλις ή θερμοκρασία άρχισή να μ'ήν τους άρέσει, φεύγουν για να βρουν άλλη καλύτερη.

Έτσι και τα χελιδόνια έτοιμάζονται τώρα για την χρονιάτικη άποδημία τους, το μεγάλο έναέριο ταξίδι χωρίς άερόπλοια ή άεροπλάνα, πάνω από στεριές κι' από θάλασσες. Έμεναν έδω έφτά σχεδόν μήνες, από το Μάρτη, όταν τόσο μ'ας χαροποίησε ο έρχομός τους σαν προμήνυμα της καλής έποχής. Ξανάχτισαν τις χαλασμένες φωλιές τους όπου γέννησαν τα γουλάκια τους, και μεγάλωσαν τους άγαπημένους νεοσσούς. Τώρα τα χελιδονάκια είναι αρκετά μεγάλα, έμαθαν να πετούν, μπορούν και να ταξιδέψουν. "Όχι όμως και να κάμουν όλο το ταξίδι άβοήθητα. Όταν θα κουράζονται, τα μεγαλύτερα θα τα σηκώνουν στη ράχη τους. Άλλά δεν είναι μόνο τα χελιδονάκια που δυσκολεύουν κάπως το ταξίδι: είναι και τα γέρινα χελιδόνια, που δεν έχουν πιά δυνάμεις για πολύ μακρινό πέταγμα. Αυτά τί θα τα κάμουν; Θα τα κουβαλούν στη ράχη τους τα φιλόστοργα παιδιά τους και τα έγγόνια τους; "Όχι, δεν έχουν τόση αταπάρνηση τα χελιδόνια για τους γέρους τους. Για τα παιδιά τους μπορεί να θυσιάζονται—αυτά είναι τα πολύτιμα, αυτά πρέπει να ζήσουν—για

τους γονείς τους όμως και τους πάππους, όταν είναι πολύ γερασμένοι, άδιαφορούν. Αυτοί έζησαν πιά. Και τους άφίνουν στην τύχη τους. "Αν άνθίσουν στο μεγάλο ταξίδι, έσώθηκαν: αν οι δυνάμεις τους τέφρουν, θα πέσουν έξαντλημένα τα δύστυχα, να πνιγούν σε καμιά θάλασσα ή να ξεψυχήσουν σε καμιά άφιλόξενη γη. . .

Λένε για κάποιους αρχαίους λαούς, πως τους γέρους τους γκρέμιζαν σε βράθρο σαν άχρηστα «άχθη άρούρης». Φυσικά, οι λαοί εκείνοι ήταν πρωτόγονοι, βάρβαροι, άγριοι. Άλλά μήπως έτσι «πρωτόγονα» δεν είναι και τα ζώα, που καμιά εξέλιξη δεν έχουν και μόνο το ένστικτό τους τα κυβερνά; Γι' αυτό δεν άπόρησα πολύ όταν διάβασα κάπου, πως και τα χελιδόνια κάνουν κάτι παρόμοιο: Στα μεγάλα γυμνάσια που διοργανώνουν πριν από την άποδημία, κρίνουν και

την άντοχή των γέρικων πουλιών, κι' όσα ιδούν πως δεν θα μπορέσουν νάνθίσουν στο μεγάλο ταξίδι, τα σκοτώνουν! Το φανταζόσαστε αυτό για τα χαριτωμένα χελιδόνια, που μ'ας χαροποιεί ο έρχομός τους, μ'ας εύφραίνει ή παρουσία τους και μ'ας λυπεί ή άναχώρησή τους; Μ'ά κι' ο συγγραφέας που άναφέρει την άπογοητευτική αυτή λεπτομέρεια της ζωής τους, προσθέτει: «δεν πρέπει να παρατηρούμε τη φύση από πολύ κοντά». Κι' αλήθεια, πολλές τέτοιες άπογοητεύσεις μ'ας δίνει. Μήπως κι' οι μέλισσες—άλλη μας χαρά και λατρεία—δεν διώχνουν τόσο σκληρά τάρσενικά τους—τους κηφήνες—και δεν τους σκοτώνουν, ή δεν τους άφίζουν να ψοφήσουν από την πείνα και το κρύο, το χειμώνα, έξω από τη ζεστασιά και το μέλι της φωλιάς; "Η δεν έχουν ψυχή κι' οι κηφήνες; . .

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Αυτή η σκέψη βασάνιζε πολύ τον κακόμοιρο τον Γκορνιάρη. Μ'ήν άξιζε την τιμωρία που του έκαμε ο "Αψύς; "Ηταν πολύ μετανιωμένος κι' απ' το κακό του δεν είχε όρεξη ούτε να φάη. Φαντασθήτε, αυτός, ο πιο φάγας, ο πιο άδηφάγος απ' όλα τα ζωντανά! Καθόταν όλημέρα στο κουμάσι, άναστενάζε και γύρευε κάποιον να έξιμολογηθή για να ξεθυμάνη.



Ένα πρωτό πήγε να τον ιδή ο Φωνακιάς,

—Κουκουρούκου! τον χαιρόνται. Τί έχεις κι' είσαι λυπημένος;

Κι' ο χοίτος του τα έξιμολογήθηκε όλα.

—Καλά και δίκαια λοιπόν έκαμε ο "Αψύς να κυνηγήσει σένα, του είπε ο Φωνακιάς. Θέλησε να σε μάθω να μ'ήν είσαι κακός, πονηρός κι' έκδικητικός. "Α, που άρέσει έμένα ο "Αψύς! Μ'ας χρειάζόταν κι' ένας τέτοιος δυνατός και δίκαιος, για να μ'ας

βάζη στη θέση μας, να κρίνη τις διαφορές μας, να παύη τις φιλονεικίες μας και να μ'ας τιμωρή όταν δεν κάνουμε καλά. Κι' ή γυναίκα μου ή "Ασπρούλα, που και δεν έβρει ακόμα τί πήγες να της σκαρώσης, θα εύχαριστηθώ πολύ άμα τα μάθω. Πάω να της τα πω!

Αλήθεια, τα πουλιά και τα τετράποδα της αυλής ήταν πιο ήσυχα, πιο φρόνιμα και πιο εύγενικά μεταξύ τους, από τον καιρό που πήγε ο ταύρος. Κι' έζησαν αυτά καλά και μεις καλύτερα.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

Έπειδη δεν έμεινε αρκετός χώρος στο σημερινό, το τέλος των «Τριών Μικρών Σαματοφυλάκων θα δημοσιευθώ στο έρχόμενο.

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

—Συνέχεια από το προηγ. και τέλος—

Μάρκος.—Μπᾶ; Τι μυστικό;

Μόνικα.—“Ακουσέ με. Η γιαγιά σου αγόρασε ένα ραδιόφωνο—έκείνο εκεί...—γιά, νά σοῦ κάμω μιὰ ἐκπλήξη. Ἀλλά, τί δυστυχία, Μάρκο μου, πού μᾶς βρήκε! Πρωτότερα ὁ Ἀντρέας τὸ πείραξε καὶ χάλασε καὶ δὲ δουλεύει πιά. Τί θὰ πῇ τώρα ἡ γιαγιά; Τὰ παιδιὰ φοβήθηκαν νὰ τῆς τὸ πῶν. Ἐγὼ ὅμως σκέφθηκαν νὰ σοῦ τὸ πῶ ἐσένα, μὴπως τυχόν μπορέσεις νὰ τὸ διορθώσης, πρὶν τὸ καταλάβει ἡ γιαγιά. Τί λές, θὰ μπορέσης;

Μάρκος.—“Α, ναι, ἐγὼ ξέρω ἀπὸ ραδιόφωνα, ἔχω φτιάσει στὸ σπίτι κι’ ἕνα μοναχός μου. Γιά νὰ τὸ ἴδῃς. Ἄν διορθώνεται, θὰ τὸ διορθώσω.

Μόνικα.—“Εἰλα νὰ τὸ ἴδῃς. Γρήγορα ὅμως, γιατί φοβάμαι μὴν ἔρθει ἡ γιαγιά καὶ μᾶς προφτάσει.

Μάρκος. ἀνοίγει τὸ ραδιόφωνο καὶ τὸ περιεργάζεται προσεχτικά.—Δουπὸν, Μόνικα, εἰμαστε τυχεροί. Τίποτα σπουδαῖο. Μιὰ λάμπα ἔχει καί καὶ θέλει ἀλλαγμὰ. Θὰ πάρω ἀπὸ τὸ κουτί τῆς ρεζέρβας καὶ θὰ τὴν ἀλλάξω, (κάνει τὴν ἀλλαγὴν). Τώρα εἶναι διορθωμένα ὅλα καὶ τὸ ραδιόφωνο θὰ δουλέψῃ μιὰ χαρά. Εἰς! εὐχαριστημένη;

Μόνικα.—“Τί καλὰ! Φύγε γρήγορα ἀπὸ καί, νὰ μὴ σὲ ἴδουν!

(Μπαίνει ἡ Γιαγιά μὲ τὰ παιδιὰ)
Γιαγιά.—Δώσαμε τίς ὁδηγίες μας γιά τὸ τραπέζι. Ὅπου νὰ μᾶς φωνάξουν, Μάρκο, θὰ σοῦ δείξω κάτι πού αγόρασα γιά σένα. Βλέπεις αὐτὸ τὸ ραδιόφωνο;

Μάρκος μὲ προσποιητὴ χαρά.—“Α, γιαγιά μου, τί καλὴ πού εἶσαι!

Γιαγιά.—Καὶ νὰ ἴδῃς πού θὰ κάνω μόνη μου τὸ μηχανικό... Στάσου νὰ τὸ βάλω νὰ δουλέψῃ. (Σκύβει στὸ μηχανήμα).

Ἀνδρέας πρὸς τὴν Κολέττα — Συμφορὰ μας!

Κολέττα πρὸς τὸν Ἀνδρέα.—“Αχ, πὼς χτυπᾷ ἡ καρδιά μου! Τί θὰ γίνῃ τώρα;

(Ἡ Γιαγιά γυρίζει τὸ κεφάλι καὶ —τί ἀπίστευτο—μονομιᾶς τὸ σαλόνι γεμίζει ἀρμονία).

Ντοντός, μὲ ἀφέλεια.—Μπᾶ! Δουλεύει, καλέ!

Γιαγιά.—Γιατί νὰ μὴ δουλεύῃ;

Ντοντός.—Ἀντρέα, Κολέττα! Καλέ, αὐτὸ δουλεύει!

Ἀνδρέας.—Σώπα, ἀνόητε! (τοῦ κάνει νόημα). Γιατί θὲς νὰ μὴ δουλεύῃ; (Ἀκοῦν ὅλοι χαρούμενοι. Τὰ παιδιὰ εἶν’ ἐνθουσιασμένα).

Γιαγιά.—Καθίστε ν’ ἀκούσετε σεις, ἐγὼ θὰ πάω στὴν τραπεζαρία. (Βγαίνει).

Κολέττα στὴ Μόνικα.—Τὰ βλέπεις; Δὲν εἶχε καμμιὰ βλάβη. Ἄν τὸ λέγαμε στὴ γιαγιά, θὰ δημιουργούσαμε ἱστορίες χωρὶς κανένα λόγο.

Ἀνδρέας.—Βέβαια. Ἐγὼ ξέρω ἀπ’ αὐτὰ, δὲ μπορούσα νὰ τὸ χαλάσω. Δὲν εἶχε πάθει τίποτα!

Μάρκος.—“Ὅχι, ἀγαπητά μου ξαδέλφια, δὲν ξέρετε ὅλη τὴν ἱστορία. Ἀντρέα μου, εἶχες κάψει μιὰ λάμπα, ἡ Μόνικα μὲ εἰδοποίησε εὐτυχῶς, τὴν ἀλλάξα, κι’ ἔτσι ἡ γιαγιά δὲν κατάλαβε τίποτα. Εἰμαστε τυχεροί ὅλοι μας καὶ γλύτωσε ἡ γιαγιά ἀπὸ μιὰ τόσο μεγάλη στενοχώρια.

(Ὁ Ἀνδρέας κι’ ἡ Κολέττα ἀκούνε κατάπληκτοι αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψη. Ὁ Μάρκος χαμογελά).

Μάρκος.—“Ὅλες οἱ παρακοές,

βλέπετε, δὲν τιμωροῦνται. Καμμιὰ φορὰ τὰ πράγματα σκεπάζονται. Ἀλλὰ καὶ ὅταν σκεπάζονται, πάλι πρέπει νὰ διδάσκεται κανεὶς καὶ νὰ βάζῃ μυαλό. Πρόσεχε λοιπόν, Ἀντρέα, νὰ μὴ χώνης τὴ μύτη σου παντοῦ, κι’ ἐκεῖ πού δὲν ξέρεις.

Ντοντός.—Τί ἔγινε; ὁ Μάρκος τῶφτιασε;

Μάρκος.—Ναί, Ντοντό μου, τὸ φτιάσαμε. Ἦταν μέσα ἕνα ποντικάκι, τοῦκανα οὐ! καὶ φοβήθηκε κι’ ἔφυγε!

Ντοντός.—Μπράβο! Ζήτω ὁ Μάρκος μας! Ζήτω!

(Μπαίνει ἡ γιαγιά).

Γιαγιά.—Ἐλάτε, παιδιὰ μου, στὸ τραπέζι. Πὼς χαίρομαι ἀπόψε πού σὰς ἔχω ὅλα μαζί κοντά μου! Ἐλάτε! (Βγαίνουν ὅλοι μαζί μὲ τὴ γιαγιά καὶ κλείνει ἡ ἀδελφή).

ΑΥΛΑΙΑ

MIX. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

“Ἀς ἐργασθῶ λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ Πίν-Χό, ἀφοῦ εἶναι ἀνάγκη, ἄς κοπιᾶσω, ἄς κάμω καὶ τὴν πιὸ τραχειὰ ἐργασία. Εἰμαι πρόθυμος.

—Τώρα μιλάς, λογικά, εἶπε ὁ ὑπουργός. Δὲν μοῦ λές, τί δουλειὰ ἔκανες ὡς τώρα;

“Ὁ Πίν-Χό διηγήθηκε στὸ Μανδαρῖνο πὼς ἐσπούδαζε τρία χρόνια μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, πὼς παράτησε ὕστερα τὰ γράμματα γιά νὰ γίνῃ ἔμπορος ἢ βιομήχανος, καὶ πὼς, ἀφοῦ εἰδεπὼς δὲν ἦταν «προνοπή» στὸ κεραμουργεῖο τοῦ Ζά Οὐάν, γιατί θὰ περίμενε πολλὰ χρόνια ὡς νὰ γίνῃ διευθυντής, ἀποφάσισε νάρθῃ στὴν Ἰαπωνία καὶ νὰ γίνῃ γεωργός.

“Ὁ Μανδαρῖνος, ἀφοῦ ἀκούσε προσεκτικὰ αὐτὴ τὴ διήγηση, εἶπε:

—Εἶναι λυπηρὸ νὰ καταδέχεται ὁ γιός ἐνὸς γραμματισμένου νὰ γίνῃ γεωργός. Μοῦ ἀρέσει ὥστόσο ἡ ἐξυπνη φυσιογνωμία σου καὶ φαντάζομαι πὼς εἶσαι γιά κάτι καλύτερο. “Ακουσε, θὰ σοῦ κάμω τρεῖς ἐρωτήσεις, κι’ ἂν μοῦ ἀπαντήσεις σ’ αὐτὲς καλὰ, ἐγὼ θὰ φροντίσω γιά τὸ μέλλον σου.

—“Α! ἔκαμε ὁ Πίν-Χό μὲ χαρὰ καὶ μ’ ἐλπίδα.

Τρεῖς ἐρωτήσεις δὲν μπορούσε νὰ ξέρῃ καὶ νὰπαντήσῃ καλὰ; Τρία χρόνια ἐσπούδαζε γλώσσα, ἀστρονομία καὶ ἱστορία...

“Ὁ Μανδαρῖνος διατύπωσε τὴν πρώτην;

—Μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς ἐσύ, πόσα

ἄστρο εἶναι στὸν οὐρανό; Πρώτῃα τοὺς πιὸ σφοῖδες ἀστρονόμους, καὶ κανέναν δὲν ἤξερε τὸν ἀκριβὲ ἀριθμό.

—Ἐγὼ τὸν ξέρω! φώναξε μὲ τόλμη ὁ Πίν-Χό.

—Τὸν θυμάσαι νὰ μοῦ τὸν πῇς;

—Μάλιστα! Εἶναι ἑξῆς δισεκατομμύρια, εἰκοσιδύο ἑκατομμύρια, τετρακόσιες χιλιάδες, καὶ πεντακόσια πέντε ἄστρο.

—Εἶσαι βέβαιος;

—Βεβαίως! “Ἄν ἐσεῖς, ἐξοχώτατε Κίν-Λόγκ, ἀμφιβάλλετε, μπορείτε νὰ τὰ μετρήσετε μόνοι σας.

—“Ὅχι, εὐχαριστῶ! Εἶσαι πιὸ ἐξυπνος ἀπ’ ὅσο φανταζόμουν. Δὲν πρέπει νὰ ρωτᾷ κανεὶς γιά πράγματα πού δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἐξακριβώσῃ.

“Ὁπωςδήποτε, καλὰ ἀποκρίθηκες στὴν πρώτη ἐρώτηση. “Ακούσε τώρα τὴ δεύτερη.

—Εἰμαι ὅλος αὐτιά, ἐξοχώτατε.

—Ποῖος εἶναι ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τῆς Ἰαπωνίας;

“Ἀδίστακτα ὁ Πίν-Χό ἀποκρίθηκε:

—“Ὅποιος νομίζει πὼς εἶναι.

—Εὐγε, παιδί μου! Σύντομη ἡ ἀπάντησή σου ἀλλὰ ἔχει μέσα της δάκρυα φιλοσοφίας. “Ὁ Κομφούκιος δὲν θάπαντοῦσε καλύτερα. Περίεργο ὅμως, ἐσύ, νέος μὲ τόση σοφία, νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν πατρίδα σου καὶ νάρθῃς γυρεύοντας τύχη ἔδω.

—Ποτέ δὲν βάζει κανεὶς σὲ πρᾶξη τὰ ὠραῖα ἀποφθέγματα πού λέγει, ἀποκρίθηκε ὁ Πίν-Χό. Δυὸ φορές ὡς

τώρα κατέστρεψα ἀσυλλόγιστα τὸ στάδιό μου· κι’ ὅταν τὸ μετάνοιωσα, ἦταν ἀργά.

—Ἡ εὐκρίνειά σου μοῦ ἀρέσει, εἶπε ὁ Μανδαρῖνος· ἀποκρίσου καλὰ καὶ στὴν τρίτη μου ἐρώτηση καὶ σοῦ ὑπόσχομαι τὴν εὐνοιά μου.

“Ὁ Πίν-Χό ἔκαμε μιὰ βαθεῖα ὑπόκλιση. “Ὁ Κίν-Λόγκ ἔμεινε λίγες στιγμὲς σκεπτικός μὲ τὸ δάχτυλο στὸ μέτωπό του. Κι’ ἔπειτα, σὰ νὰ τοῦ ἦρθε ξαφνικὰ μιὰ ἐμπνευση, φώναξε:

—Τρίτη ἐρώτηση! Ποιὸ εἶν’ ἐκεῖνο πού ὁ κοινὸς ἄνθρωπος τὸ βλέπει καθεμερὰ, ὁ ὑπουργὸς σπάνια, ὁ αὐτοκράτορας ἀκόμα σπανιώτερα, κι’ ὁ Θεὸς ποτέ;

—“Ὁμοῖός του! ἀποκρίθηκε ὁ νεαρὸς Κινέζος στὴ στιγμὴ.

—Εὐγε! ἔκαμε ὁ Μανδαρῖνος ἐκστασιακὸς· ὠρισμένος εἶσαι ἐξυπνος νέος καὶ σὲ κρατῶ κοντά μου. Ἐρεῖς ἀρκετὰ γράμματα γιά νὰ μοῦ διαβάζῃς τίς ἀναφορὲς καὶ τὰλλα ἔγγραφα πού μοῦ στέλνουν. Θὰ εἶσαι ὁ ἀναγνώστης μου.

—Μάλιστα, εὐγενέστατε Μανδαρῖνε! Ἐρεῖ γράμματα γι’ αὐτὴ τὴν ὑπηρεσία. Θὰ εἶμαι ὁλοπρόθυμος κι’ εὐτυχισμένος!

“Ἔτσι ὁ Πίν-Χό θᾶνῃκε πιά στὴν ὑπηρεσία τοῦ ὑπουργοῦ, θὰ ἦταν κι’ αὐτὸς ὑπάλληλος τοῦ κράτους. Τί γρήγορα πού τὸ πέτυχε! “Ὁ Κίν-Λόγκ φώναξε ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρετὲς πού φύλαγαν στὶς πόρτες κρατῶντας πελώριες βεντάγιες, καὶ τὸν ἐπρόσταξε νὰ φορέσῃ τοῦ Πίν-Χό ἕνα κοντὸ πράσινο μανδύα μὲ κίτρινα κεντήματα, ἕνα πλατὺ γαλάζιο μεταξωτὸ παντελόνι, κι’ ἕνα ζευγάρι κόκκινα παπούτσια. Αὐτὴ στὸ ἔξης θὰ ἦταν ἡ στολή του. Μ’ αὐτὴ θὰ ἐμφανίζεταν στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπουργοῦ καὶ θὰ κυκλοφοροῦσε στὸ ὑπουργεῖο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τὸ μυστικὸν τοῦ Πίν-Χό

Τύχη πού τὴ βρήκε ὁ ἥρωάς μας μόλις ἐπάτησε στὴν πρωτεύουσα τῆς Ἰαπωνίας! Νὰ τὸς τώρα «ἀναγνώστης» τοῦ ἐξοχώτατου Κίν-Λόγκ, πού σὲ λίγες ἡμέρες, γιά τὴν τύχη του κι’ αὐτό, ἀπὸ ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας ἔγινε Πρωθυπουργός, γιατί ἐκεῖνος πού ἦταν ὡς τότε παραγέρσας κι’ ἀποχώρησε. Μὲ τὴν ὠραία του στολή, γύριζε στὸ ὑπουργεῖο σὰ νοικοκύρης. Καθόλου κουραστικὴ δὲν ἦταν ἡ ἐργασία του κι’ οἱ ἀπολαύς του μεγάλες. Ἐτρωγε καθεμερὰ φωλιὰς χελιδονίων, πού ἐγὼ καὶ σεις δὲν θὰ

τίς βάζαμε στὸ στόμα μας, μὰ πού οἱ Κινέζοι κι’ οἱ Ἰάπωνες τίς ἔχουν γιά τὸ ἐκλεκτότερο φαγητό. (Σημειώστε πὼς ἐκεῖ-πέρα τὰ χελιδόνια κατασκευάζουν τίς φωλιὰς του ἀπὸ ἕνα ἰδιαίτερο χόρτο. πού μόνο αὐτὰ ξέρουν νὰ τὸ βρίσκουν καὶ πού εἶναι, καθὼς λένε, νοστιμώτατο). “Ὁ Κίν-Λόγκ εἶχε ἕνα λαμπρὸ μάγειρο πού τὸν ἐπλήρωνε καλύτερα κι’ ἀπὸ τὸν πρῶτό του γραμματέα, καὶ πού ἤξερε νὰ τοῦ κάμῃ θαυμάσιες σάλτσες ἀπὸ ρετσίνοβλαδο καὶ λυωμένα ποντικάκια... Ἐσεῖς πού μορφάζετε τώρα ἀπὸ ἀηδία, ἔπρεπε νὰ βλέπατε μὲ τί δρεγὴ τίς ἔτρωγε ὁ Πίν-Χό καὶ πὼς ἔγλειφε καὶ τὰ δάχτυλά του!

“Ἡ καλοζωία αὐτὴ—φαγοπότι καὶ καθορὶ σκεδὸν ὅλη τὴν ἡμέρα—ἐπάχαινε τὸ νεαρὸ Κινέζο καί—τί ἄλλο ἀκόμα, νομίζετε—τὸν ἔκανε νὰ ξεχνᾷ τὴν ὠραία του πατριώτισσα, τὴ μικρὴ Σι-Ζι, ἂν καὶ γι’ αὐτὴν



«—Ἄν ἐσεῖς, ἐξοχώτατε, ἀμφιβάλλετε, μπορείτε νὰ τὰ μετρήσετε μόνοι σας!» (Σελ. 372 στ. γ').

εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ Πεκίνο, γιά νὰ πλουτίσῃ σὰ ξένα καὶ νὰ τὴν πάρῃ. Τί ἀχάριστος, τί ἀστάτος ὁ Πίν-Χό! Ἀλλὰ ὁ καιρὸς περνᾷ τόσο γρήγορα καὶ τόσο εὐχάριστα στὸ μέγαρο πού ἔχει τὰ γραφεῖα του καὶ τὴν κατοικία του ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἰαπωνίας! Τὸ καλοκαίρι, ἀλήθεια, κάνει πολλὴ ζέση κι’ οἱ ἄνθρωποι ἀερίζονται ὅλη τὴν ἡμέρα, πίνουν κρύα σερμπέτια καὶ κοιμῶνται ὅσο μποροῦν τὴ νύχτα ὅμως δροσιζέται καὶ τότε κάνουν θαυμάσιους περίπατους μὲ τὴ βάρκα στὴ λίμνη Οὐέν καὶ μένουν ἔξω ὡς τὸ πρωτὶ. Τὸν χειμῶνα πάλι κάνει πολὺ κρύο κι’ οἱ δρόμοι γεμίζουν χιόνια· οἱ πλούσιοι ὅμως ἄνθρωποι κάθονται σὰ σπιτία τους γύρω στὸ μυχγᾶλι, καὶ τρῶνε, καὶ πίνουν, καὶ γλεντοῦν ὅλημέρα, ἐνῶ ὅλη νύχτα κοιμῶνται ἀνεμπόδιστα.

Αὐτὴ ἡ ζωὴ ἔκαμε τὸν Πίν-Χό νὰ ξεχάσῃ τὴν πατρίδα του καὶ τὴν αἰ-

κογένεια τοῦ γείτονά του. Οὐτε ἕνα γραμματάκι δὲν ἔστειλε στὸ Σι-Οὐάν. Κι’ αὐτὸς μὴ μπορῶντας νὰ τὸ ἐξηγήσῃ ἀλλοιούτικα, ἐνόμιζε πὼς ὁ Πίν-Χό πέθανε.

—Μὴν τὸν περιμένῃς πιά! εἶπε μιὰ μέρα τῆς κόρης του. Εἶναι δυνατό νὰ ζῇ καὶ νὰ μὴ μᾶς δίνῃ σημεῖα ζωῆς; Θὰ πέθανε ὁ κακόμοιρος. Καὶ ποῖος ξέρεῖ μὴν πέθανε ἀπὸ τὴ φτώχεια, ἀπὸ στερήσεις καὶ κακουχίες!

Σὲ τί μεγάλη πλάνη βρισκόταν ὁ Σι-Οὐάν! Μὰ εἶχε ἄδικο· πού μπορούσε νὰ φαντασθῇ τὴν ἀληθινὴ αἰτία τῆς σιωπῆς καὶ τῆς λησμοσύνης τοῦ Πίν-Χό!... Ἡ καίμενη ἡ Σι-Ζι ἔκλαψε πικρά. Παρηγορήθηκε ὅμως γιά τὸ... θάνατο τοῦ νέου, ὅταν ὁ πατέρας τῆς τὴν ἀρραβώνισσε καὶ τὴν ἐπάντρεψε μ’ ἕναν ἄλλον.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, στὸ παλάτι τοῦ Ταϊκούν, τοῦ αὐτοκράτορα τῆς Ἰαπωνίας, συνέβηκε κάτι περίεργο καὶ δυσάρεστο.

“Ὁ Μεγαλειώτατος εἶχε μανία μὲ τίς ὀρνίθες. Πὼς ἄλλοι βασιλεῖς καὶ μεγιστάνες ἔχουν γιά τὰλογα ἢ τὰ σκυλιὰ; “Ὁ Ταϊκούν τρελλαινόταν γιά κόττες. Γιά νὰποκτήσῃ μιὰ σπᾶνα, ἦταν ἱκανὸς νὰ πουλήσῃ τὸ καλύτερό του πρᾶγμα. Εἶχε λοιπόν τὸν ὠραιότερο ὀρνιθώνα πού θὰ μπορούσε κανέναν νὰ φαντασθῇ. Γιατί οἱ κινέζικες, κογχικινέζικες καὶ ιαπωνέζικες ὀρνίθες εἶναι ἐκτάκτως ὁμορφα πουλιὰ. Δὲν μοιάζουν καθόλου μὲ τίς δικές μας, πού μπορεῖ νὰ εἶναι καλὲς καὶ χρήσιμες, ἀλλὰ δὲν ἔχουν πολλὲς ὁμορφίεες.

Οἱ ὀρνίθες ἐκεῖνες εἶναι μεγάλες σχεδὸν σὰ γαλοπούλες, ἔχουν πούπουλα γυαλιστερά καὶ πολύχρωμα, καὶ στὸ κεφάλι μιὰ μικρὴ φούντα πού τοὺς πηγαίνει θαυμάσια. Μὲ ἄλλους λόγους, ἡ κινέζικη ὀρνίθα εἶναι ἡ βασιλίσσα τῶν ὀρνίθων.

Κάθε αὐλικὸς πού ἐπιθυμοῦσε νὰποκτήσῃ ἀπὸ τὸν Ταϊκούν μιὰ χάρη, μιὰ εὐνοία, ἕνα ρουσφέτι, δὲν εἶχε παρὰ νὰ τοῦ χαρίσῃ μιὰ σπᾶνία κόττα· ἦταν βέβαιος πὼς ὅ,τι ἤθελε θὰ τὸ εἶχε.

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸν καιρὸ μιὰ φοβερὴ ἐπιδημία, ἡ καλύτερα ἐπιζωοτία, ἔπεσε στὸ λαμπρὸ αὐτοκρατορικὸ ὀρνιθῶνα. Οἱ κόττες φοβοῦσαν οἱ καίμενες σὰν τίς μύγες· κι’ ὅσα γιατρικά καὶ ξόρκια κι’ ἂν τοὺς ἔκαναν, ἦταν ἀδύνατο νὰ τίς σώσουν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(Παράφρ. ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ τῆς Λεϊλά-Χανούμ)

νόμων» δὲν ὑπάρχει· ἀλλὰ μπορεῖς νὰ κάμῃς ἕναν μόνον σου, γράφοντας ὅλα τὰ ψευδώνυμα πού ἔχουν δημοσιευθῇ στίς 'Εγκρίσεις Ψευδωνύμων» ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ὡς σήμερα·) **Βιργίλιον** (εἰδες κι' ἄλλη μιὰ 'Ασκήσῃ σου δημοσιευμένη· δ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ· ἔστειλα φύλλο καὶ 3 τετράδια.) **Σίφουναν, Αἰώνιον Θρύλλον** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Σεπτεμβρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 283ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Νοεμβρίου.

504. Δεξιόγραφος

Σὲ μιὰ καλὴ συγγένισσά μου ἐκόλλησα Σύμφωνο ὁλάκερο μπρόστά. Καὶ μιὰ γυναῖκα ἀμέσως ἀναπόλησα. Πού ἐπρόλεγε τὰ μέλλοντα, ἡδιαβόλισσα, 'Οχι ὁμως πάντα καὶ σωστά. . . Δόλω

505. Στοιχειόγραφος

Λεξούλα εἶναι κοινὴ,
Τὴ λὲς κάθε στιγμὴ,
'Αν καὶ ποτὲ μονάχη·
Καὶ ῥῆμα πρέπει νάχη.
Μ' ἂν σύμφωνο προσθέσης.
Θεὸ θάποτελέσης.

Τρῦπα στὸ Νερό

506. Μεταγραμματισμός

Θοιάμβους μᾶς θυμίζει ἀρχαίων,
'Ελλήνων δόξες καὶ Ῥωμαίων.
'Υγρὸ τοῦ σώματος θά γίνη,
'Αν ὁ λαϊκὸς τοῦ Ἰδίου δὲν μείνη.

Διπρόσωπη

507. Αἵνιγμα

Ψάρι δὲν εἶμαι καθαντό, τοῦ μινιάζω
Γιατὶ ζῶ πάντα μέσ' τῇ θάλασσά,
Καὶ τί μεγάλο, δυνατό!

'Ορθογραφία, τόνο, δὲν κοιτάζω,
Τὴν τάξη δυὸ συμφώνων χάλασα,
Κι' ἔκαμα ἐσώφρονοιο ζεστό.

Βαρώνος Μυγκάουζεν

508. Κλίμαξ

Α — Σ Κάθε παύλα
Α — — Σ ἀντιπροσωπεύει
Α — — — Σ ἐν γράμμα.
Α — — — — Σ Καὶ ἀναγινώσκονται
Α — — — — — Σ κατὰ
Α — — — — — — Σ σειρὰν ἐκ τῶν
Α — — — — — — — Σ ἀνωστοιχείων,
ὀρυκτῶν, ὀργα-

νον, νῆσος, ἀρχαῖος ποιητῆς κρύτος
τῆς 'Αφρικῆς, κόλπος, φιλόσοφος.
Καμπρών

509. Κρυπτογραφικὸν

123456789 = Ναυτικὸν ἄξιωμα.
2843 = Μήτηρ ὁμηρικὸν ἥρωος.
365 = Χρόνος.
456578 = Θόρυβος, σύγχυσις.
5678 = Κεφαλή, ἐξουσία.
68436 = 'Ομιλεῖ, ἀγορεύει.
7365 = Πᾶς τόπος.
8156 = Σπλάχνον.
93486 = Σώζει.

'Υδραίοπουλο

510—514. Συμφωνόγραφος

Δι' ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, ὁσαυδῆποτε φορὰς ἐπαναλαμβανόμενον, μετὰ τῶν κάτωθι φωνηέντων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται καὶ νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις:

ιαω-ιοα-υωαι-αυη-ις

Αἰώνιος Θρύλλος

515—519. 'Ομοιόμορφα 'Ελλιποσύμφωνα

A * * A

1, σύνδεσμος· 2, ἀγώνισμα· 3, ἑλληνικὴ πόλις· 4, ὄργανον· 5, ἐπίρρημα.

Μαῦρο Διακάντι

520. Λογοπαλίνιον

Πόσα καὶ ποῖα γράμματα θὰ πάρῃς γιὰ νὰ πῆς στὴν 'Αγορά;

Τσουκνίδα

521. Γρίφος

οψ Τ
οψ οψ Τ Τ
ιχρ Αἶμος Σῆμ φ ὀρεῖ
οψ οψ Τ Τ
οψ Τ

Στέφανος τῆς Δόξης

Παρόραμα:—'Η προθεσμία ἀποστολῆς Λύσεων τοῦ φύλλου 40 εἶναι μέχρι τῆς 4ης Νοεμβρίου καὶ τοῦ 41 μέχρι τῆς 11ης Νοεμβρίου. Κατὰ λάθος ἐτυπώθη «Σεπτεμβρίου».

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. 'Ασκήσεων τοῦ φύλλ. 27.

311. Ἰώσηπος ('Ηώς, ἴππος).—312. Λίβανος—κλίβανος.—313. Αἰγαῖον—Αἰγαῖον.—314. 'Ο γρίπος, ἡ γρίπη.

315. Σ Α Σ Η

Ο Χ Ο Τ

Α Σ Ν Η

Η Α Ο Ο Π Ε Ρ Λ

Μ Μ Υ Κ Ρ Ι

Ι Ε Ρ Α

Α Ζ Α Σ

316. ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ (σηκός, Κασπία, Ἀλλήν, 'Ησάις, πόλη, Ἰλισσός, οἶκος).—317-319. 1. Δάσος, Θάσος, θάσρος, φάρος, φόρος, ὄρος. 2. Φόρος, κόρος, κόκκος, τόκος. 3. Σύρος, Τύρος, τύφος, τάφος, Πάφος.—320. ΑΡΑΧΝΗ (ΣΟΡΟΚΕΣ) ΣΚΟΡΟΣ (ΑἴΣων, Ρίον, 'Αγρός, Χίος, Νικόλαος, 'ΗώΣ).—321. Νοῦς ὕγιης ἐν σώματι ὕγει.—322. Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητῶν (σελ εἰς σύν, ἔργα, σ' Ἰὰς σύν, δρόμοι, τόν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΖ'—639]

Γλαυκῶπις 'Αθηνά—Σίνα. Σοῦ ἄρρες; 'Αν μπορῇς ἀποκαλύψέ με! . . 'Εμπρός!

ΣΙΜΟΝ

[ΑΖ'—640]

Κοκκινολίπερο, πῶς πάει ἡ μελέτη; Δὲν πηγαίνει στὸν κινηματογράφου;

Στέφανος τῆς Δόξης

[ΑΖ'—641]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
Μεγάλῃ συρροῇ ἀπαντήσεων ὑπῆρξε, γι' αὐτὸ προσπαθήσαμε νὰ κρίνουμε ὅσο μπορούσαμε καλύτερα τὰς ἀπαντήσεις. 'Ελπίζουμε κανένα νὰ μὴ ἀδικήσαμε. 1ον) Θαλασσοπούλι, 2ον) 'Υδραίοπουλο, 3ον) Σένοιαστὴ Ζωή, 4ον) 'Ατιέ 'Ιράμ. Τὰ βραβεῖα θὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς.

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΖ'—642]

Υδραίοπουλο, Θηριοδαμαστή, εἰσθε μοῖραι; 'Ο ἕκτος τερματιστὴς εἰς τοὺς προεχλακτικὸς τῶν 800 δὲν ἦμουν ἐγώ. Εἶμαι πολὺ ἱκανότερος ἀπ' ὅσο φαντάζεσθε. 'Εκτός τούτου δὲν συμμετέσχον ἐξ ὁμοῦ ἀλληλαί, ἀλλὰ προηγήθησαν καὶ προκρινματικοί.

ΡΙΓΟΛΕΤΟΣ

[ΑΖ'—643]

Γαλιάνδρα, Κλὸ-Κλὸ—'Αδελφές Σέτερη. Μάθετε λοιπόν, μικράκια μου, νὰ μὴ διαδίδετε τὰ ψευδώνυμά σας.

Κοσμοκράτωρ

[ΑΖ'—644]

Εθεάθησαν, παρὰ τοὺς πόδας τῆς σκληρὸκαρδης Δορελαί, θρηνοῦντες καὶ ὠρυόμενοι, ζητοῦντες βοήθειαν, τὸ 'Υδραίοπουλο κι' ὁ Θηριοδαμαστής. Μετὰ πολὺν καιρὸν καὶ πολὺν ἀγῶνα ἀπεφάσισαν ἡ σκληρὴ νὰ παράσχω βοήθειαν: Καθ' ὅσον παγόρουν τηλεγραφικῶς [ΑΖ'—592], (καθυστερημένην)! Μωροδάλια, ἀκούστηκες τὸ S.O.S.

Κόμης 'Οπλιγκαντῶ

[ΑΖ'—645]

Αλλαγὴ διευθύνσεως: Ἀνίδα 'Ελένην Παπαράκου, Λεωφόρος 'Αλεξάνδρου (διὰ 'Αητιήτους) Κέρκυραν. ΑΗΤΗΤΟΙ

[ΑΖ'—646]

Ξανθὴ Νεράιδα, Σερπαντίνα, Μαριονέτα, ἀλληλογραφεῖς; Γράφατέ μου πρῶτες εἰς τὴν [ΑΖ'—384]. 'Υποπολιτάρχης Κρίστιαν, τὸ τηλεφώνημα ἦταν καθυστερημένο κι' ἐγὼ τότε ἔλειπα. ΒΕΡΟΝΙΚΟΣ

[ΑΖ'—647]

Ὁ Δὸν Κιχώτης ζητᾷ τὸ Σάντζο του. 'Ο εὐρὺν ἀμειψήσεται με κονταροχτυπήματα. 'Εν ἀνάγκῃ δέχεται καὶ τετραδάκια, ἀπ' τὴν μικρὴ τάξη. Δ/σις: Ν. 'Αναγνωστόπουλον, 'Αφροδίτης 5, Καλλιθέαν, διὰ:

Δὸν Κιχώτην

[ΑΖ'—648]

Πρωτοπαλίνοντας στὴν κίνησιν ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ με' ὄλους ἐς: στείλτε: L. Nicolaidis, rue d'Athènes 78, Limasol—Chypre.

Ρεμής

[ΑΖ'—649]

Ντέκετις—Φάντασμα = Σπύρος Μοάτσος, ἀρκάτῃ ἐδρασε με' αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο.

Γαλαξειδιώτικο Καράβι

[ΑΖ'—650]

Μπαρτεφλάδ—'Ελένη Κόντου. Κεραμίδα!!! Γαλαξειδιώτικο Καράβι

[ΑΖ'—651]

Κατάσκοπος 33—'Ιωάννης Παγανόπουλος. Παρακαλῶ λιγώτερη κατασκοπεῖα!!! Γαλαξειδιώτικο Καράβι

[ΑΖ'—652]

ΠΡΟΣΟΧΗ εἰς τὴν ἀλλαγὴ διευθύνσεως μου, 'Αγίας Σοφίας 10, Θεσσαλονίκη. —Σαρπηδῶν, θὰ γίνῃ ἑλλησις μελάνης ἀπὸ τὰ πολλὰ σου γράμματα. Φαίνεται καλοπερνᾷς στὴν Γλυφάδα. 'Εγγραφα δυὸ φορές. Περιμένω.

ΕΥΑΝΝΑ

[ΑΖ'—653]

Πρωτοπαλίνοντας στὸν Διαπλαστικόμο χαίρετέ, ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ γραμματόσημα με' ὄλους ἐς. 'Απαντᾷ τάχιστα. Γράφατε: Δούκα τῆς Σπάρτης. Ποστ Ρεσάντ, Χαλκίδα.

[ΑΖ'—654]

Γεῖά σας, Διαπλαστούλα Μπράστ-Μπρίστ, ἦρθα κι' ἐγὼ στὴν κίνησή σας. Πειράγματα χωρὶς παρεξήγησιν. Μεγάλῃ Ἰδέα

[ΑΖ'—655]

Ω! Μωρουδέλι! "Ω! κύρ-'Οπλιγκαντῶ! Ἀλλήθεια με' ἀνακαλύψατε; Μὰ . . . καίμενούλια μου. . . τί λάθος κάνετε! Τὸ Μωρουδέλι ἄς μεγαλώσῃ ἀκόμα, καὶ δ' 'Οπλιγκαντῶ ἄς γίνῃ δοῦξ πρῶτα!!!

Μαρία Στούαρτ

[ΑΖ'—656]

Αρχικατάσκοπε 22, Δεζ-Λιζόν, Βασιλέα τοῦ Χιόμορ, Χιονισμένο Δενδράκι, 'Αγνὸ Μενεξεδάκι, Λησμονημένη 'Ελπίς, ἡ γνωριμία σας με' κατενθουσίασεν. —Στέφανος τῆς Δόξης, ἐννοοῦσα τὸ πρῶτον Κοκκινολίπερο. 'Επομένως ὑπάρχει κίνδυνος πυρκαϊᾶς.

Στέλλα Βιολάντη